

(המשך מעמוד 24)

מטיים וכלכליים, עם מלוא הסידורים הייטחוניים האפשריים, אך מבלי לוותר אף על שול אחד של אדמה מצרית, ותוך הסכמה לתיקוני-גבול קטנים בלבד בגדה. אגסיאדאת הנחית מפה נזי ספת עזי משה דיין, שאינו אהוד עז המצרים, והנחשב עתה בעינינו כגני חסריתקמה. בהיפגשו עם וייצמן מן, וכחודיעו כי ייפגש עם וייצמן שנית אחרי שיוחזר לונדון, הפך אגסיאדאת את שיוחזר לונדון ליי הצגה חפרתי-חישובית.

תוך כדי כך גם נתן נשיא-מצרים סטירת-לחי עדינה לאמריקאים, אשר יזמו את פגישת-לונדון והמתכוננים לעמוד כי מרכזה. נשיא מצרים סבור כי ארצות-הברית אינה עושה דבר משום כך אין לו עניין להעניק חשיבות כלשהו למיפגש המתקיים ביוזמת האמריקאים.

ביגלל אותם שיקולים, רוצה אל-סאדאת להדגיש את המגע הישיר הישראלי-מצרי, גם מבחינה גיאוגרפית. מכאן הי רעיון לקיים את הפגישות הבאות באל-עריש ובכאר-שבע לסירוגין. סידור כזה ישים את הדגש על מצריותה של אל-עריש, לעומת ישראליותה של באר-שבע. הוא יחדש באופן סמלי את הגבול הי בינלאומי, והוא יחזק עוד יותר את מקומו של וייצמן, שהוא כשר-הביטחון, הבוס של הממשל הצבאי באל-עריש.

מעני לכן חיזוק פגישות סאדאת-וייצמן בטירת פוש, ליד זאדיי, בורג, את מעמדו האישי של עזר וייצמן. המצרים אמרו כדשון ברזי רה: זהו האיש המפוגל לנהל עני מני משאיומתו, ושאלנו מעדיפים לנהל משאיומתן עימו. היה זה רמז חרימשמעי לדעת-הקהל וזממשהה.

שידי אדם

התגובה כמאזרת-הנחשים היתה כמצופה.

אנשי מיפלגת-העבודה, שההצגה הגנרי בה נגנבה מהם לפתע, ניסו להתנחם בכך שפרס סלל את הדרך לפני וייצמן. היתה זאת הנחה נכונה מבחינה מסויימת (סאדאת החליט על הזמנת וייצמן אחרי שנוצרה אוירה חדשה בעיקבות ההזמנה לפרס), ומפרכת מבחינה אחרת (הזמנת וייצמן היא המשך למגעים ממושכים בין קאהיר ושר-הביטחון הישראלי).

אך סביב נקודה בלתי-חשובה זו התלקח ויכוח מר, כימעט מגוחך. דוברי הממשלה הכחישו בועם ובחוקף כאילו יש קשר כלשהו בין נסיעות פרס וייצמן. אנשי מיפלגת-העבודה חזרו על הטענה בעקשנות כפולה.

עם קבלת ההזמנה דווייצמן קפצו כד חסידיו דיין ממקומם, כמחורשי מדים. לרגע קט צף הרעיון שיש לאסור על וייצמן לנסוע לאוסטריות. אך רעיון זה מת באיכו. מנחם בגין לא רצה לעשות דבר שהיה מת פרש בחבלה מכוונת בתהליך הי שדום — והמצב הבינלאומי כד אינו מאפשר זאת.

אך אנשי דיין, והחוגים הקיצוניים בי חרות, עבדו שעות נוספות. הם טיפספו את הארס במאות צינורות. וייצמן הוצג כולתרן. בשיוחזר אינטימיות, אף נאמר כי וייצמן מוכן לוותר על אינטרסים חזיר גיים של ישראל, כדי לקדם את הקאריירה האישית שלו כיוורשו של מנחם בגין. כל הפרשה תוארה כמזימה אפלה — אמריקאית, מצרית ואוסטרית — להפיל את בגין, ולהמליך את וייצמן תחתיו, בי שותפות עם פרס.

כדי לתת לקטטה האישית רקע פוליטי, כביכול, הלח משה דיין מטיף נגד הנסיון לחבר, "הצהרה לנונת" מצרית-ישראלית, רעיון מצרי שווייצמן מוכן להסכים לו. אין ספק שבשבועות הקרובים יצופו כמה וכמה תחלופות, ענייניות" כאלה. שכל תכליתן תהיה לספק בסיס מכובד לעמדות האישיות, הפועלים מתוך מניעים אישיים. יריבויות אישיות אלה עלולות לחבל בי סיכויי השלום.

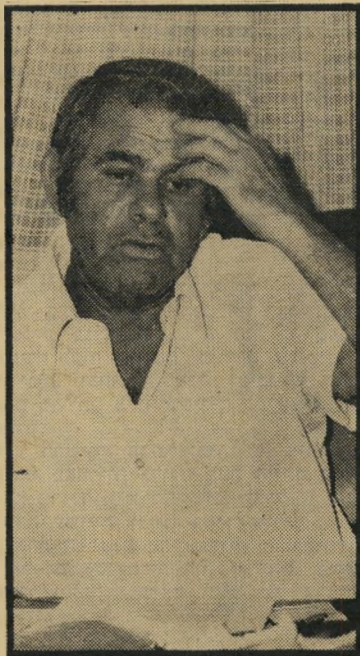
פגישות סאדאת-וייצמן נושאות עתה בחובן את הסיכויי הטוב כי יותר להתקיימות בדרך לשלום. יהיה זה אסון אם יינתן לאינטרסי-גות בצמרת לטרפד אותן.

בחודשים האחרונים המישטרה כל יום בעיריה בחקירות. רכטמן אמר לי כי הוא מדבר חופשי, שכן אסור להקליט חברי-כנסת, ולכן אינו חושש מכלום.

איזה מין אנשים? *

אני באמת מצטער על ההסתבכות. את הפנטהאוז בגורדון בניתי תחילה עבור אשתי. היא גורא רצתה אותו וגם אחרי שהבטחתי אותו לאחותו של רכטמן פחדתי לספר זאת לחנה אשתי. תחילה שיקרתי לה וכאשר נודעה לה האמת היה לנו משבר. בעצם גם המיגרש בגורדון, עליו נבנה הבית, היה של מישפחתו.

קניתי את המיגרש מאחות אשתו של רכטמן ומבעלה. קניתי אותו ב-1967, וכשר התחלתי לבנות רצה פנטהאוז לאחותו לילי נייט, הגרה באמריקה. הוא גם ביקרה עמו בבית וראתה את הדירה. אחר בחרה בפנטהאוז בבית של חברת גיית ושחם של ושמאל דייקסל, העומד עכשיו לדין. כאשר ביקש ממני 100 אלף לירות תמורת זיתורו על הדירה, זה נראה לי בסדר. פנטהאוז כזה עלה בשנת 1971 80 אלף ליי רות, כשגמרו אותו. בשנת 1972 המחירים קפצו פי שלושה. מבחינתי זה השתלם. מחירו, כאשר רכטמן ויתר עליו, היה 170-180 אלף לירות. נכון כי הוא נוסף לבית אחרי שרכטמן הסדיר כי ועדת

ראשי-העירייה רכטמן לא מקלטים ח"כים

בניין-ערים, שהוא בראשה, תאשר את תוספת האחוזים לבית. כאשר רכטמן בא בזמן הבנייה לבקר את הפנטהאוז, אשתי היתה שואלת למה הוא בא ובסוף נודעה לה האמת, מפני שכן.

כאשר ויתר על הפנטהאוז, נהג כפי שמקובל אצל קבלנים, שאם דייר מוותר משלמים לדייר חלק מהרווח של הקבלן ושבו מן הוויתור. אותה תקופה ברחובות נתנו אחוזי-בנייה בלי להקפיד.

ביום הראשון שעבר קרא לי שוב לחקיי רה אצל בן-ארוון, ומסרתי עוד פרטים. הם עזבו אותי עכשיו כדי שאוכל לטפל באשתי. מה שאוכל אותי זה התיירסומת, כאילו שהלשנתי עליו. אני נשברתי, לא יכולתי לחזיק מעמד, אשתי התמוטטה וגילתה את האמת ואחריה גם אני. אני לוקח כדורים כל הזמן.

אני לא יכול לברוח מן המציאות. אני גר ברחובות כל החיים, מכיר כל פינה ולא אברח מכאן.

מה שאוכל אותי זה שרכטמן בעיריה קרא אל מלשין. איך האנשים ירצו שנגבים ייתפס, אם יקראו מלשין למי שמגלה את הגניבה? אני לא עובד, לא אוכל, בקושי חי. כל הזמן רק אשתי והחקירה. אני פוחד מן המישפט, שהרס את חיי הנכדים סובלים. כי בגן שואלים אותם למה סבא הלשין על ראשי-העירייה. מצד אחד האנשים רצו שידלין יישב ומיכאל צור יישב, ומצד שני קוראים לי מלשין. איזה מין אנשים יש ברחובות?

את מיוזודתו ומראה מייסמכים לחיזוק סיפורו

דו"ח החיפוש אצל גיבור

מצד אחד רצו שידלין וצור יישבו —

ידיעה על תביעה נגד גיבור בביטאון עיריית רחובות ומצד שני קוראים לי מלשין!

יכולתי לשקר, הרגשתי שהם יודעים גם על דבר אחר, עליו באמת חברתי. הם עתה דברתי עם רכטמן ובבית, אולי תקליטו.